

една врата, която водеше за мазето, за да продължат "разпита" с други средства. Болка сви сърцето ми.

На нас, жените от 22 килия, ни правеше впечатление по-човешко то държане на един от полицаите. Освен това забелязахме, че той криеше това си известно разположение към арестуваните от другите полицаи. След много усилия и убеждения успях да го склоня да ме ~~устрои~~ ~~криеше~~ ~~Вандаров~~ пусне при Вандаров. Бързо влязох в килията му. Това беше след един "активен" разпит за него. Вандаров лежеше като безжизнен труп на пода. Но щом ме видя веднага се оживи и с големи усилия се привдигна на лакти. Първата му дума беше: "Тор-мозят ли те?".

- Много те моля, - мих каза той, - ако те обвиняват в нещо и ако те измъчват да казваш, че за всичко съм виновен аз". След такива ужасни страдания той беше готов да понесе още!.

Отговорих му, че това не съм направила и че няма да го
направя.

- Но защо, ти и без ~~те~~ това си заради мен тук".

След това бързо ме изпрати с думите:

- Моля ти **семе** повече не идвай при мен. Пази се. Ще те
пребият".

Цялото свещдане трая може би минута или две, но то така дълбоко ме разстрой, че не заспах цяла нощ, а дни и нощи наред не можех да дойда в нормалното си състояние. Ав от близо видях и се уверих колко жестоко бе измъчван Ванцаров. И с разума и със сърцето си не можех да преживея и да се примиря с жестоката действителност на този прекрасен човек. Такава дива умраза и такова силно чувство за отмъщение ме обхвана, че дори видимо си представях, как бих се разправила **от** тия варвари, полицаите, които само за няколко дена бяха успели да смажат Ванцаров до такава степен, че да не може да се движи без чужда помощ.

За последен път видях в полицията видях Вапцаров на 24

W. B. King